

Nezkrotná

A stylized illustration of a woman's face, focusing on her eyes, nose, and lips. She is wearing a wide-brimmed purple hat that casts a shadow over her eyes. Her hair is dark and voluminous. The background is a mix of purple and red tones. The overall style is reminiscent of classic pulp magazine covers.

Caroline Kornelová

Caroline Kornelová

Nezkrotná

Věnování

Tuto knihu věnuji s upřímnou láskou, vděčností
a radostí těm, kteří při mně vždy stojí,
podporují mě a záleží jim na mě. Vím, že to
se mnou čas od času není snadné, ale vězte,
že vás z celého srdce miluji!

ÚVOD

Jako mladá žena, která má okolo sebe spoustu vrstevníků, jež se potýkají s nejrůznějšími problémy, z nichž nejvíce převládají ty vztahové, mám možnost vyslechnout si na toto téma spoustu příběhů a historek. Prakticky neustále s někým řeším jeho situaci ve vztahu. Někdy své přátele jen vyslechnu, jindy se snažíme společně najít řešení. Netvrdím, že se snažím radit, protože radit někomu v tom, jak má řešit tu, či onu situaci, je jako říkat někomu, co má vše udělat, než zemře.

Říká se, že každý z nás je dobrý rádce. Ano, jsme dobří rádci, ale uměli bychom také najít řešení, když bychom byli v dané situaci?

Všechny situace jsou k zamyšlení a na každou situaci je nutné se podívat z více úhlů pohledu. Někdy však, ani když se my sami ocitneme v podobné, ne-li stejné pozici jako naše kamarádka, netušíme, co máme udělat. Rozhodovat se rozumem, či srdcem? Utápět se v tom, nebo jít dál? Trpět a snášet žal z lásky, či se s tím rychle vyrovnat? Každý jsme individuální, každý sneseme něco jiného. Někdo je beznadějný snílek (já) a doufá, že se opravdu vše může změnit v to lepší, i když všichni ostatní tvrdí, že tento boj je prohraný, jiný si zapakuje své věci a učiní rychlé zásadní rozhodnutí, neboť si myslí, že čekáním na změnu jen ztrácí čas.

Tak, či tak, nikdo nedovede říci, co je správné. To musíme vědět sami!

Já nám všem přeji, abychom, žijeme-li ve vztahu, nebo již svazku manželském věděli, že po svém boku máme spřízněnou duši a nikdo jiný pro nás lepší, než ten, kdo stojí po našem boku a doprovází nás na cestě životem, není, a pokud jsme sami, tak abychom si k sobě našli tu pravou sřízněnou duši, jež s námi bude snášet nejen to dobré, ale i to horší.

Nechť je Váš partner/Vaše partnerka pro Vás světlem, které Vám vždy usnadní cestu temnotou.

S láskou

Vaše Caroline

Kapitola první

Stál před zrcadlem. Neustále si uhlazoval své stříbřitě šedé sako. Byl značně nervózní. Věděl, že dostat tuto pozici by pro něj znamenalo opravdu mnoho. Jeho plat by dosáhl výšin, o kterých se mu kdysi jen zdálo, mohl by si koupit konečně lepší auto a přestěhovat se z té díry, kde nyní bydlí. Tedy ne, že by jeho byt nevypadal dobře, ale byl tuze malý a nepronikalo do něj příliš denního světla.

Dělalo se mu zle od žaludku. Jeho vědomí mu neustále připomínalo, že musí mluvit poklidně, srozumitelně, jasně a nesmí na sobě dát znát nervozitu, ačkoliv o tu práci velice stojí.

„No tak chlape, vzchop se,“ promlouval nahlas sám k sobě, pošlapoval nejistě před zrcadlem a s nejistotou sobě vlastní si prohlížel svůj sestřih. Svých kvalit, hodnot a zkušeností si byl vědom, z jistoty ho však vyvádělo prostředí, do kterého měl vstoupit. Spadra holding byla jedna z těch obřích firem, která ovládá prakticky vše. Drtí malé firmy, svým zaměstnancům poskytuje jen ty nejlepší podmínky, platí jim královsky a za to požaduje samozřejmě bezchybně odvedenou práci. Zkrátka, člověk se právě v Spadře cítí opravdu jako člověk. Chodí každý den upravený v dobře padnoucím obleku, navoněný nejlepším parfémem, s business taškou

od těch nejznámějších značek. U takové společnosti si člověk nemůže dovolit vypadat zanedbaně.

Proto si Filip ještě jednou přísným pohledem zkontroloval svůj účes, prohrábl si hnědé vlasy, zkontrolovat své zuby. Jeho blankytně modré oči spočinuly na kravatě. S jejím uvázáním si dal extra práci. Alespoň s ní byl spokojen.

Když zavřel dveře od svého bytu, myslel na to, zda má skutečně vše, co potřebuje. Považoval by za neskutečnou prohru, kdyby něco důležitého zapomněl doma jen proto, že je nervózní a v důsledku toho i roztržitý. Vskutku chce zapůsobit, a proto je nutné, aby vše bylo v nejlepším pořádku. „Hlavně se nesmíš nechat ničím rozhodit, nesmíš! Ani nikým. Není nikdo, kdo by tě rozhodil,“ opakoval si a snažil se tak ujistit sám sebe, že vše bude v naprostém pořádku a že vše zvládne na výbornou.

Přijel před obří skleněnou budovu. Bedlivě si ji prohlédl od vchodu až do mráкотných výšin. „*Pane jo, ta musí mít alespoň 17 pater,*“ prohodil si v duchu a vydechl všechn vzduch, co měl v plicích, jakoby se tím ze sebe snažil setřást veškerou nejistotu. Třebaže mrakodrap viděl na fotkách na internetu, ve skutečnosti ho jeho majestátnost překvapila. Dokonale vyleštěná okna prudce odrážela sluneční svit do protějších budov. Stál neohroženě uprostřed města a svojí velikostí všem ostatním budovám okolo ukazoval, kdo je tu pánem.

Vykročil vstříc. V hale bylo mnoho lidí. Všichni vypadali jako ze škatulky. Byli dokonale upravení, dokonale upravení na dnešní

nedokonalý svět, který byl tam venku, za prosklenými dveřmi. Filip zamířil přímo na recepci, aby se ohlásil.

„Ehm, dobrý den, mám domluvenou schůzku, totiž pohovor s paní Ponnerovou, na 11. hodinu, pan Filip Hausner.“

Mladá a vcelku hezká recepční se mile pousmála. „Slečna, ne paní.“

„Prosím?“

„Řekl jste paní, ale majitelka a ředitelka Spadra holding je slečna, slečna Ponnerová. Tak se támhle zatím posaďte, já Vás ohlásím.“ Poukázala mu s úsměvem na tři černá sofá.

Filip si nebyl zcela jistý, proč mu recepční sdělila, že majitelka Spadra holding je ještě stále svobodná. Jako by na tom záleželo. On sem jde žádat o práci, nikoliv o ruku. Poté mu ale proběhla hlavou myšlenka, že nejspíše ho upozornila ze slušnosti, aby si neudělal ostudu. S touto myšlenkou se spokojil a brzy na to malé přátelské upozornění zapomněl.

„Tak pane Hausnere, můžete jít dál, slečna Ponnerová Vás očekává. Je to poslední patro, hned první dveře proti výtahu,“ upozornila ho recepční a pozorně ho sledovala.

Filip poděkoval a vydal se vstříc nejvyššímu patru budovy. Výtah dorazil s hlasitým cinknutím do patra a Filip se vydal hned vpřed k velkým hnědým dveřím. Před dveřmi kanceláře ještě několikrát přešlápl na místě, než se odhodlal zaťukat.

„Pojďte!“ ozvalo se zpoza dveří přísné a chladné vyzvání.

Před Filipem se rozprostírala ohromná, velice světlá a moderní místnost vypínající se do všech světových stran. Očima zamířil ke

stolu, kde stála opřená štíhlá bruneta se založenými rukama na prsou a hlavou pootočenou směrem k Filipovi. Černá sukně, tělové silonky, černé semišové lodičky a zelená saténová košile jí dokonale padly.

Filip polkl na prázdno. Nikoho takového nečekal. Cítil, jak mu růž stoupá do obou tváří a každý sval v jeho těle tuhne podivnou rychlostí.

„Ty vole, musíš něco udělat.“ Mozek mu dal impuls, aby nestál u vchodových dveří jako solný sloup a aby začal jednat. „Nesmíš se nechat vyvést z míry, nesmíš se nechat ničím a nikým rozhodit.“ opakoval si a chvatně vykročil vstříc mladé ženě.

„Dobrý den, paní Ponnerová, jsem Filip Hausner a přišel jsem se k Vám ucházet o pozici web administrátora.“

Podal jí ruku a podíval se jí do očí. Nemohl nepostřehnout, jak chladná byla. Její zlatavě hnědé oči se do něj nekompromisně, téměř až jedovatě zapíchly. Přimhouřila je a bedlivě ho sledovala. Její ruka byla hladká a jemná. Stisk měla ale velice pevný.

„Slečna! Jsem slečna Ponnerová. Ano, vím, kdo jste a vy bezpochyby víte, kdo jsem já. Dáte si něco?“ prohodila směrem k Filipovi a zatím obešla svůj stůl. „Nenechám se tebou rozhodit, ty malá mrcho,“ domlouval sám sobě v duchu Filip, který si nemohl nepovšimnout, jak arogantně mladá žena působila, ale zároveň také sám sebe proklínal v momentě, kdy ho upozornila na špatné oslovení za to, že jí nazval paní. Jako kdyby ho ta mladá recepční na toto neupozornila.

„Ano, z dostupných informací na internetu. Poprosím Vás o vodu,“ odpověděl rádoby v klidu, ale sám sobě se nezdál být přesvědčivý. Pokud však postřehla jakoukoliv nervozitu z Filipovy strany, nedala to na sobě nijak znát, ani se o ní nezmínila. Měla stále stejný, ledový pohled.

Postavila před něj sklenici s vodou a usedla za stůl. Změřila si ho bez jediného slova.

„Dobře, tedy z veřejně dostupných informací, což znamená co?“

„Z internetu. Víím, co jste vystudovala za školy, jaká je Vaše praxe a...“

„Ó můj Bože,“ neomaleně ho přerušila a začala se smát, očividně velice pobavena tím, co jí Filip říkal.

„Promiňte, řekl jsem něco špatně?“ Nejistota se do Filipa vkrádala čím dál tím více, až ho začala zcela pohlcovat. Také ale kdesi v sobě pociťoval vzrůstající vztek z toho, jak si s ním dovolila hovořit.

„Z internetu. Samozřejmě, že víím, že veškeré informace jsou dostupné na internetu. To, že vííte, co jsem vystudovala za školy a že znáte mojí praxi, neznamená, že vííte, kdo jsem já. Navíc na internetu si může každý zjistit cokoliiv.“

Pozorovala ho tím stále zcela nepřístupným pohledem. Filipovi docházela slova. „Tak co chceš sakra slyšet? Svoje jméno, datum narození, nebo co?“ Uvnitř sebe začínal vskutku zuřit, ale v jeho obličeji se stále zračila nejistota.

„Dobře, takže jmenujete se Angelika. Dle mého odhadu je Vám takových 26 roků,“

Opět mu do řeči vstoupila: „Ano, opět informace, které se dočtete na internetu. Začínáte mě lehce nudit.“ Potřásla hlavou, jako kdyby ze sebe chtěla veškeré to otravné něco, co právě v místnosti probíhalo, shodit. Její hnědé rovné vlasy se rozevlály kolem hlavy jako tisíce chaluh pod mořskou hladinou tančících s vlnami.

Filip byl zcela ochromen. Nevěděl, co chtěla, nebo co toužila slyšet. Rozhlédl se po místnosti. Hledal nějakou záchranu, jakoukoliv pomoc, či náповědu, která by mu pomohla z této prakticky bezvýchodné situace uniknout. Potom ho cosi zaujalo. Svým pohledem se zastavil u zvláštní dřevěné sochy. Byla to žena zahalena jen do roucha jako dříve, v dávných dobách, nosívala antická božstva. Jednou rukou si držela roucho a druhou ruku měla zvednutou nad hlavu. Opírala si o ni obličej, jako by se skrývala před světem.

„Ta socha,...“ I Angelika otočila hlavu směrem, kterým hleděl Filip.

„Jste to Vy,“ hlesnul. Bez jediného pohnutí hlavou otočila k Filipovi jen oči a pousmála se. Poté vstala od stolu a došla k němu. Seděl jako přikovaný. Ani se nepohnul. Opřela se přímo u něj o stůl a dívala se na něj stále s tím samým úsměvem.

„Výborně! Očividně máte nějaký pozorovací talent. A vidíte? Nemusíte mě zde jen nudit těmi hloupými tlachy, které slyším na pohovoru od každého. Stačí být jen všímavý a rázem je vše zajímavější,“ pochválila ho a Filipovi neuniklo, jaký důraz dala na poslední větu. Nerozumněl také ale tomu, jak by mu mohl být jeho pozorovací talent prospěšný v tom, aby získal tuto pozici. „Myslím,

že teď se konečně můžeme vydat k té praktické části,“ dodala bez okolků.

Filip si kladl otázku, co svým chováním a přístupem sledovala. Chtěla ho snad jen ponížit, nebo jí šlo o jeho pozorovací schopnosti? Ale k čemu by jí byly? Jsou snad jednou z důležitých součástí pozice, na kterou se hlásí? A kdyby ho chtěla ponížit, proč by to dělala? Vždyť jí nic neudělal. Jaký by proto měla důvod? Proto, že je očividně bohatá? Proto, že na společenském žebříčku stojí jinde, podstatně výše, než většina lidí, které Filip znal? Nebo proto, že on je o tři roky mladší, než ona? Nebyl schopen určit, o co jí šlo, v každém případě, byl rád, že splnil alespoň něco z toho, co očekávala, třebaže pro něj to nemělo žádný větší význam.

Vracela se na své místo a Filip si nemohl nevšimnout jejího perfektního zadečku. Sukně jí tak pevně obepínala boky, že se její, soudě dle Filipa, úžasně tvarované pozadí, nedalo přehlédnout. Sám se za to, kam se své možná budoucí nadřízené dívá, styděl, ale musel si přiznat, že tomu se nedalo odolat. Rád by v daný moment viděl muže, který by cudně hleděl jinam.

Neklidně si poposedl a začal z tašky vyndávat své reference.

„Mám tu pro vás reference od mých předešlých zaměstnavatelů.“ Angelika sledovala, jak roztřeseně vyndává z tašky papíry, jež jí absolutně nezajímaly. Viděla, jak moc nejistý byl a velice se tím v hloubi duše bavila. Trásl se mu ruce, papíry již byly navlhle z malých kapiček potu, které ulpěly na jeho dlaních. Některé dokumenty mu dokonce vyklouzly z ruky a dopadly na zem. Začal

je zpoza své pozice na židli horentně sbírat. Angelika sledovala jeho počínání v naprosté tichosti, ale tak, aby jí vůbec nic neuniklo.

„Já se... já se moc omlouvám,“ dodal celý rozčuchaný, když se konečně odlepil pohledem od podlahy. Nyní urychleně papíry rovnal do pořadí tak, v jakém jí je chtěl předat.

V této chvíli skutečně nervózní byl. Cítil to. Nebyl ve své kůži. Každý jeho nerv byl napjatý, každý sval ztuhlý, dokonce se mu zdálo, jako by mu z toho všeho, co se nyní odehrálo a ještě, zdá se, odehrává, zatuhla i krev v žilách. Připadal si, jako naprostý hlupák a v hloubi své duše sám sebe za nešikovné počínání proklínal. Nechápal, proč ho ta žena, ačkoliv musel uznat, že je velmi atraktivní, tak vyvádí z míry.

„Ukažte,“ pokynula mu slečna Ponnerová směrem k referencím. Nebyl si jistý, zda toto gesto udělala z milosti, aby si Filip nepřipadal ještě hloupěji, nebo proto, že ji skutečně zajímá, co se na těch papírech píše. V gestu, aby dostala hodnocení uchazeče o práci, směrem k Filipovi natáhla svou hebkou ruku.

Ve vší té neopatrnosti se Filipovi při podávání papírů podařilo strčit do skleničky s vodou, která stála před ním na stole. Ta se s hlasitým řinknutím převrátila a voda z ní zaplavila stůl. Jeho pohled spočinul na fleku, který se objevil v jeho rozkroku. Byl si jistý, že jeho obličej nyní připomínal obří rudé rajče. Nejistě se podíval na slečnu Ponnerovou. Ta měla stále neměnný výraz. Nevypadalo to, že by se bavila tím, co se Filipovi stalo a pokud ano, musel uznat, že byla mistryní v přetvářce. V klidu se naklonila kamsi na stranu svého stolu, otevřela šuplík a vytáhla bílé savé kapesníky.

Filip napřáhl přes stůl ruku, aby mu je mohla předat, ale slečna Ponnerová ucukla. Chvilku se na něj dívala s kapesníky v ruce. „Prosím, dáte mi ty kapesníčky?“ Zoufale se na ni díval a opravdu si přál, aby si s ním v tuto chvíli nehrála. Jeho pohled byl více než prosebný. Odpovědi se ale nedočkal.

Poklidně vstala a přešla, držíc kapesníky v ruce, nadruhou stranu stolu k němu. Hleděl na ní. Zaplavila ho snůška nejrůznějších pocitů. Nevěděl, co má očekávat, co se jí honí hlavou a co ji napadne. Stála před ním a hleděla do jeho očí. Pomalu se sehnula, ale pohledem stále setrvala v těch dvou studánkách. Ruku jemně natáhla k jeho rozkroku. Odvrátil zrak od jejích očí a sledoval pohyb její ruky. Tajil se mu dech. Uvnitř sebe cítil d'ábelsky rozrůstající se napětí a vzrušení zároveň. Uvědomoval si, že její oči se stále upřeně dívají do jeho obličeje a sledují každý záskub svalů, nervů, každou jeho mimiku a grimasu. Najednou ucítil v rozkroku lehký pohyb. Umístila mu na látku jeho kalhot kapesníčky a pomalu se narovнала.

„Sají velmi dobře.“ Šibalsky se usmála a poklidně odpochovala opět za stůl.

„*Ježíši kryste... no to si děláš...*“ Nechápal vůbec to, co se právě v místnosti děje, o co slečně Ponnerové jde a proč to dělá. Snaží se ho jen rozhodit? Nebo po něm touží? Opravdu ho tu svádí? Byl ještě více rozrušený, než předtím. V hlavě mu vznikl chaos. Sledoval její výraz, ale nespatriil žádnou změnu. Vypadá to, že to, co udělala, neřešila. Jakoby se snad jednalo o něco zcela běžného, o něco, co se děje každý den, naprosto normálně.

Velice plynule, jako by se nic nestalo, přešla k jeho referencím, nebo alespoň k tomu, co z nich po vodní lázni zbylo. Chvilku mlčky brázdila svými očima řádky. Nebylo poznat, zda si skutečně čte, co je v papírech napsáno, nebo jen tak brouzdá očima, aniž by zachytila jediné slovo z papíru.

„Výborně. Myslím si, že pokud nebudete jednat tak zbrkle, jako dnes, mohlo by se Vám u nás dařit a líbit,“ prohlásila, když zvedla oči od papírů.

„To znamená, že mě berete?“ zeptal se překvapeně Filip po faux pas, které předvedl.

„Ano, už to tak vypadá. Pracovat budete přímo pro mě. Vaše kancelář je támhle.“ Ukázala do prosklených dveří přímo naproti jejímu stolu. Filip zcela oněmnl. Zdá se, že právě dostal práci, o které snil. Bude mít svoji kancelář v té nejprestižnější společnosti vůbec, v budově sahající do mraků. V jeho srdci a duši se rozprostíral zcela blažený pocit, který se zračil i v jeho obličejí.

„O platu snad jste informován a o všem ostatním doufám také, z inzerátu. Pokud ne, máte jedinečnou příležitost se zeptat.“ Založila si ruce na stole, jako kdyby se chtěla modlit a hleděla na něj opět kamenným pohledem.

„Asi vím vše,“ dodal stále celý zkoprnělý a překvapený zároveň.

„Báječně. Zítra Vás zde očekávám v osm hodin ráno. Budu se těšit.“ Povstala poměrně rychle, avšak zcela ladně od stolu a podala Filipovi ruku. Její stisk byl opět tak pevný, jako před tím. Ačkoliv její obličej vypadal stále tak nekompromisně, zdálo se mu, že se pousmála. Věnovala mu velice hluboký pohled do očí a on zcela

cítil, jak to, co v tom pohledu bylo skryto, jím projelo, jako elektrický proud od hlavy až k patě. Rozloučil se a pospíchal do výtahu vstřebat vše to, co se dnešního dne odehrálo.

„Páni,“ povzdechl si na půl šťastně, že má práci a na půl vzrušeně, co vše ho asi v této práci čeká, protože kdesi v hloubi své duše tušil, že tato práce bude mít hlubší význam.

Kapitola druhá

Na druhý den ráno se Filip ani nemohl dospat. Byl tak nedočkavý, nadšený a natěšený, že neměl chvilku stání. Jeden by o něm snad smýšlel i jako o bláznovi, kdyby viděl jeho chování. Vše to, co ráno dělal, činil na přeskáčku, bezhlavě. Tu si čistil zuby a přitom jednou rukou oblékal kalhoty, tam zase dopíjel kafe a přitom si skládal dokumenty do aktovky. Bylo znát, že se nemůže dočkat svého nástupu na novou pozici. Přípravy mu netrvaly dlouho, a když byl s veškerými přípravami téměř hotov, zazvonil mu telefon.

„Halo?“

„Ahoj, Filipe, tak co, jak ti to včera dopadlo? Čekal jsem, že se pochlubíš, že povyprávíš, jak ten pohovor probíhal a ty nic,“ opáčil z druhé strany příjemný mužský hlas. Filipovi volal jeho dlouholetý přítel Adam, s kterým se vždy o všem bavil a věděl, že se na něj kdykoliv, když bude třeba, může spolehnout.

„Čau, no vidíš, já úplně zapomněl, nějak mi to vypadlo. Hele, až na menší trapasy to dopadlo dobře. Tu pozici jsem dostal. Budu pracovat ve Spadra holding jako web administrátor,“ pochlubil se a cítil, jak se mu hrud' rozpíná pýchou a hrdostí. Také se ale lehce zadurdlil při vzpomínce na to, jak mu jeho budoucí nadřízená přiložila kapesníky na totálně promočenou látku jeho šedého obleku

v rozkroku. Rozhodl se o tomto malém trapasu svému kamarádovi neříkat. Věděl, jaká by byla jeho reakce. Nejspíše by se mu smál, Filip by mu udělal dobrý den, jenže Adam by si ho ještě dlouhou dobu dobíral a to si Filip nepřál. Rád by na celou nepříjemnou situaci, co možná nejdříve zapomněl.

„No tak chlape, to ti moc gratuluju. To musíme zapít, domluvíme se. A co ta tvoje šéfová? Je pěkná? A v pohodě?“ vyzvídal Adam tak, jak to muži dělávají, když se jedná o ženy, nebo auta.

„Díky. Jo, to bychom měli. No, ona je taková zvláštní...“ Filip se najednou při těch slovech zasekl.

Opravdu chtěl použít tento výraz? Byla zvláštní, nebo byla jen „jiná“? Svá? Nebyl si zcela jist, zda ji opravdu označil správným výrazem. Konec konců, soudí pouze z prvního dojmu. Ale co o ní ve skutečnosti ví? Třeba se tak chovala jen proto, že se sama necítila ve své kůži, i když na to tedy rozhodně nevypadala. Nebo možná neměla svůj den. Snad jí někdo ublížil? Vskutku se ale takto sexuálně chová někdo, komu někdo ublížil? To by měla být spíše ustrašená. Filip v rychlosti přemítal všechny možnosti. Přerušil ho ale jeho věrný vyzvědač.

„Jak zvláštní? Jako ošklivá? Nebo nosí příšerný hadry starý knihovnice? Nebo jak to myslíš?“

„Ne, ošklivá není. Ani nenosí nevkusný oblečení, naopak. Je taková ledová.“

„Ledová? Myslíš jako chladná? Nepřístupná?“

„Ne, ona je doslova ledová. Ne chladná. Jo, asi nepřístupná, tak bych to nazval. Možná arogantní, hele já sám nevím, až ji poznám víc, dám ti vědět. Takhle se mi těžko soudí, z prvního dojmu...“

Filip nechtěl a nehodlal dál rozebírat svoji nadřízenou. Bylo mu to nepříjemné. Navíc si uvědomoval, že ji zatím nemůže posuzovat, neboť ji nezná. Sám si však byl vědom, že Angelika se chovala více než sebejistě, na to, že se viděli první den, možná až krajně nemravně.

„Myslim si, že to s tou její chladnou povahou nebude tak žhavý, jak říkáš. V tom bude něco jinýho, tyhle ženský jsou...“ Filip věděl, na co Adam naráží, a proto se rozhodl ho včas zastavit a rozhovor ukončit.

„Uvidíme. Adame, musím končit. Ozveme se a domluvíme se na nějaký to posezeníčko. Běžim do práce. Tak zatím.“ A položil mu telefon. Byl nejvyšší čas vyrazit do své nové práce.

Po vstupu do budovy Spadry pokynul usměvavé recepční na znamení pozdravu. Ona mu jeho pozdrav stejně přátelsky oplatila a následovala ho pohledem, dokud nezmizel za zavírajícími se dveřmi výtahu. Filip byl rád, že našel někoho sympatického, kdo mu hned po ránu věnuje úsměv. Bylo to milé a nanejvýš přívětivé. Cítil se tak o poznání lépe, kor když věděl, že za krátko vstoupí do klece lvové.

„Dobrý den,“ pozdravil Filip, dnes již o něco jistěji, ale přesto ne ještě stále zcela ve své kůži svoji novou nadřízenou po vyzvání, že může jít dál.

„Dobré ráno. No ne! Jste přesný, jako švýcarské hodinky. To je vynikající. Miluji disciplínu.“ Při těchto slovech mu nevěnovala sebemenší pozornost. Seděla u stolu a vypisovala jakési papíry.

Filip neměl zdání, zda má jít dál, nebo stát i nadále kousek od dveří. Celá tato situace ho opět dělala nejistým. Nevěděl, zda si slečna Ponnerová libuje v situacích, kdy druhé vyvádí z míry, nebo je jen nevychovaná, v každém případě mu bylo velmi nepříjemně. Uvítal by, kdyby pochopila, že lidé se v takových situacích cítí hloupě, poníženi. Hraje si s nimi jako s loutkami, protože to oni jsou závislí na tom, co ona řekne, jak se ona zachová, podle toho oni jednají.

Přišlo mu hloupé ji rušit, a proto se rozhodl chvíli mlčky postávat a dívat se po místnosti. Spíše než po místnosti však jeho oči neustále brouzdaly k její osobě. Nemohl si nevšimnout, jak nádhernou má tvář. Dnes měla vlasy zčesané do drdolu, jen dva volné pramínky lemovaly její tvář. Líce měla zdravě růžové, ale pleť snědou, zřejmě opálenou od žhavého slunce v nějaké daleké exotické zemi. V uších měla drobné náušnice. Byl si jistý, že při platu, jaký bere, i když neznal jeho přesnou výši, se nebude jednat jen o ledajaké náušnice. Nejspíše budou s velmi drahými kameny, možná diamanty. Červené šaty, do kterých dnes odděla své božské tělo, jí padly opět na výbornou.

Filip byl tak zabrán do sledování jejího vzhledu, že úplně zapomněl, že na místě již nějakou tu chvíli stojí zcela nehnutě.

Slečna Ponnerová konečně odložila všechny ty dokumenty a otočila hlavu k Filipovi.

Nejdříve si ho prohlédla od hlavy až k patě. Filipovi se zdálo, že na delší moment, než bylo nutné, se zastavila pohledem v jeho rozkroku, ale zcela jistý si tím nebyl. Měl za to, že si to namlouvá a že tento pocit jistě způsobuje prožité trauma se sklenkou vody ze včera.

Poté, aniž by z něj spustila oči, vstala od stolu a vydala se k němu. Černo-zlaté lodičky klapaly o mramorovou podlahu.

„Vítejte. Doufám, že jste se sem těšil,“ podotkla a opět velice pevně mu stiskla ruku.

„Ano, velmi. Jsem nadšený, že mohu pracovat zde.“ Pousmál se na ni, aby jí dal najevo, jak moc je rád, že tuto pozici dostal a že se do práce opravdu těšil.

„To je dobře. Vaše nadšení jediné vítám. Budete ho potřebovat, protože se zde mohou vyskytnout různé situace, kdy bude vaše, řekněme, zapálení potřeba.“ Ušklíbla se sama pro sebe a Filip si nemohl nevšimnout, jak zlomyslně, ale i zvláště to působilo.

„Posaďte se zde u mě. Musíme ještě vyřídit nějaké formality, jako je podepsání pracovní smlouvy, přečtení pravidel Spadra holding, řádu budovy a dalších nezbytností.“ Poukázala mu na křeslo, s kterým se již důvěrně seznámil včera při své nepříjemné potyčce se sklenkou vody.

„Děkuji.“

„Hmmm, málem bych zapomněla, dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuji,“ opáčil spěšně Filip a říkal si, zda se ho ptala ze zdvořilosti, anebo proto, že čekala další ponížení mladého muže, jenž seděl přímo před ní. Začínal si připadat možná již lehce

paranoidní, jak ji podezřival z toho, že má s každým úkonem chuť ho ponížit.

„Dobrá, tak tedy zde, pracovní smlouva.“ Předala mu dva listy pracovní smlouvy pečlivě sešité k sobě. Začal číst. I když věděl, že by smlouvu měl číst pozorně, nemohl se plně soustředit. Měl pocit, že si ho jeho nadřízená prohlíží velmi upřeně a detailně. Nechtěl se však ujistňovat o tom, zda tomu tak je, či je to jen jeho domněnka, nebo snad jeho toužebné přání. Proto, i kdyby tomu tak bylo, nechal ji.

Angelika skutečně sjížděla svého nového zaměstnance pohledem. Dívala se na jeho hnědé vlasy, následně na jeho oči brouzdající řádek po řádku pracovní smlouvy, na jeho úzký nos, na jeho rty, na jemné strniště na bradě, kterého si povšimla již včera při jeho neopatrném zacházení se svými referencemi. Pohledem sjela však ještě níže. Prohlížela si jeho hladce oholený krk, jeho široká ramena, dlouhé prsty s pečlivě zastřiženými a zapilovanými nehty. Černý oblek, který měl dnes na sobě, mu slušel daleko více, než ten šedivý. Lehce si poposedla a on si jejího mírného pohybu všiml, aniž by se na ni podíval. Nevěděl, proč se pohnula, ale cosi v něm mu říkalo, že to bylo kvůli němu. Přišla mu neskutečně krásná a vzrušující. Nebyl si jist, zda s ním hrála nějakou hru, nebo se jen bavila tím, že s tím tak trošku flirtuje, v každém případě, užíval si to a nebránil se tomu. Připadalo mu to nevinné a až hříšně krásné.

Když dočetl pracovní smlouvu, mlčky ji podepsal a vrátil jí jedno provedení. Ona si ho suše vzala a podala mu bez jediného slova Řád budovy. Nebylo na něm nic nesrozumitelného. Podepsal tedy další

papír s tím, že všemu, co se řádu budovy týká, rozumí. Zdálo se, že ji tyto formality nesmírně nudí.

„Dobře, zde tedy ještě souhlas s monitorováním.“ Podala mu další papír, na kterém bylo jen několik vět o tom, že prakticky v celé budově jsou zabudované kamery kvůli bezpečnosti a ochraně majetku a osob, a tudíž je nutné podepsat souhlas s tím, že všichni, včetně Filipa od dnešního dne, jsou zachyceni na kameře při každém pohybu, který učiní.

„Ještě zde, potřebuji Váš podpis ohledně toho, že jsem Vám předala klíče od mé a Vaší kanceláře.“

Filip byl lehce zaražen. Nečekal, že dostane klíče od její kanceláře. Věděl, že jeho kancelář má samostatný vstup a očekával tedy, že do kanceláře své šéfové bude vstupovat jen tehdy, bude-li si to ona sama z pracovních důvodů přát. Na nic se však neodvažoval zeptat. Byl si jistý, že pokud si to tak přeje, má to svůj důvod a on ho bude plně respektovat. Listinu tedy podepsal.

„Dobře, potom tedy ještě pravidla společnosti Spadra holding.“ Podala mu několik stran potištěných papírů. První stránka byla v zásadě stejná, jako u všech předchozích firem. Hovořilo se zde především o tom, že informace nesmí být vynášeny ven, jaké sankce a postihy za to hrozí.

Druhá stránka pojednávala o tom, kam se smí a nesmí přenášet zařízení společnosti, jak se s ním musí zacházet, co hrozí v případě poškození z neopatrného zacházení. Třetí stránka byla o Angelice.

Ta Filipa velice zaujala.

1. Je nutné zachovat mlčenlivost vůči veřejnosti, ale i mezi zaměstnanci samotnými o všem, o čem se majitelka společnosti, slečna Angelika Ponnerová, zmíní, ať již o své osobě, či o svém životě.

2. Je nepřislušné vynášet jakékoliv informace o chování slečny Angeliky Ponnerové na veřejnost, nebo mezi ostatní zaměstnance.

3. Neexistuje jakékoliv šíření klevet, či pomluv, vůči osobě slečny Angeliky Ponnerové.

4. Neexistuje šířit jakýkoliv obsah, ať již písemný, nebo fotografický s výše zmíněnou osobou.

U bodu číslo 5 se Filip pozastavil.

5. Berete na vědomí, že jakékoliv chování ze strany slečny Angeliky Ponnerové vůči jejím klientům zůstává za zavřenými dveřmi její kanceláře, ať jste viděl/a, či slyšel/a cokoliv.

Filip si bod číslo 5 musel několikrát přečíst. Přemýšlel, jestli je tím míněno, že každý klient, který k jeho nadřízené přijde, dostane facku, nebo minimálně je seřván, či se jedná o něco úplně jiného.

Bod 5 mu zkrátka utkvěl v hlavě. Nemusel se snažit ho tam nijak zvlášť udržet. Sám se tam usadil jako žába na prameni. Věděl, že se k němu později vrátí a bude nad ním více hloubat.

Ostatní body Filip přečetl též důkladně a neměl nic, s čím by nesouhlasil. V momentě, kdy papíry podepisoval, si v duchu říkal, že se právě upisuje ďáblu v sukni, ale zatraceně sexy ďáblu. Ani nevěděl, jak blízko byl pravdě...

Kapitola třetí

Překvapilo ho, že se Angelika k ničemu nevyjadřuje a stále se tváří tak netečně. Jako kdyby se o nic nejednalo. Pro něj ale bod číslo 5 byl v něčem zásadní. Mohlo se pod ním skrývat cokoliv. TO NĚCO odehrávající se za zavřenými dveřmi její kanceláře ho tak nějak vzrušovalo, třebaže přesně nevěděl, o co se jedná. Představoval si pod tím ledacos a jeho fantazie vskutku nyní pracovala na plné obrátky. Viděl ji, jako mrchu, která si vylévá zlost na svých zaměstnancích, viděl ji ale také jako ženu, která se za dveřmi miluje s jinou ženou a možná dokonce s nějakou z pracovnic v budově Spadra holding. V neposlední řadě ji viděl jako dominu v koženém oblečku s bičíkem v ruce, jak staví do latě muže, kteří ji přišli navštívit.

„Tak, to bychom měli. Pojdte, ukážu Vám Vaši kancelář a poté již můžete začít pracovat.“ Přerušila Filipův tok zvláštních myšlenek, urovnala si právě podepsané papíry do složky s názvem Filip Hausner a pokynula mu, aby ji následoval.

Když otevřela prosklené dveře, Filip spatřil jen o něco menší kancelářský prostor, než měla jeho nadřízená. Kancelář byla stejně vkusně vybavena, jako místnost, kterou obývala Angelika. V jednom rohu stála velká socha jakéhosi poustevníka. Po celé místnosti bylo

několik skříní, včetně knihovny a relaxačních křesel. Na stěnách visely moderní obrazy. Filip nebyl právě fanouškem moderního umění, nicméně usoudil, že do tak moderní budovy, jakou Spadra bezesporu je, se taková díla hodí.

Celé místnosti dominovaly dva stoly. Jeden, dřevěný, byl jeho, druhý byl skleněný a ten byl určen jako zasedací pro větší skupinu hostů, soudě dle několika rozmístěných židlí okolo.

Proti oknu byla úžasně velká pohovka. Filip k ní zamířil a Angelika mu šla v šlépějích.

„Úžasně. To tu slouží pro odpočinek?“ Uvelebil se až na možná příliš pohodlnou pohovku černé barvy, která byla umístěna přímo u skleněných oken s výhledem na celé město.

Angelika stála poblíž pohovky a prohlížela si Filipa v současnosti si lebedícího na pohovce.

„Pro odpočinek, pro výhled, pro zábavu, pro cokoliv...“ odvětila a prohlížela si jemný černý materiál, který sedačku pokrýval. Bříšky svých jemných štíhlých prstů po materiálu přejela.

Filip si nemohl pomoci. Připadala mu tak neskutečně vzrušující, tak smyslná. Měla v sobě tolik sex-appealu, až jí houstl vzduch. Byl přesvědčen, že kdyby existoval přístroj, který by mohl sex-appeal ve vzduchu změřit, zde by naměřil nesmírně vysoké hodnoty, možná až nezaznamenatelné.

Pozorně sledoval její kroky. Stála před oknem a dívala se do dáli. Byl tiše. Nechtěl jí rušit, ať již myslela na cokoliv. Jemu pohled na její pozadí nevadil, naopak. Na chvíli se mu zdálo, jako by se její tvrdá maska na chvíli ztratila, avšak do obličeje jí neviděl. Po

několika minutách se otočila. Filip zjistil, že její výraz se nijak nezměnil. Stále na něj hleděla ta přísná, kamenná tvář, bez sebemenších známek jakýchkoliv emocí.

„Pojďte.“ Zavedla ho k počítači a ukázala mu, co a jak.

„Kdyby byl náhodou jakýkoliv problém, zavolejte mě, nebo přijďte. Jen Vás upozorňuji, že za 15 minut mám schůzku. V tu dobu mě nerušte!“ přikázala mu přísně a udělala něco, co Filip nečekal. Letmo mu přejela prsty po rameni.

Když odcházela, neotočila se. Jen za sebou zavřela dveře.

Filip se za ní ještě chvíli skrze skleněné dveře díval. Usadila se ke stolu a vzala si do rukou jakýsi spis, v němž začala listovat. Ve chvíli, kdy otočil hlavu zpět ke svému počítači, se ona podívala směrem do jeho kanceláře, ale to on již nevěděl.

Filip měl právě rozpracovanou opravu textu od několika společností, které si přály umístit svůj PR text na webové stránky Spadra holding, když uslyšel cvaknout vstupní dveře od Angeličiny kanceláře. Instinktivně se podíval, kdo je návštěvou, o které se jeho nadřízená zmiňovala.

K jejímu stolu došel vysoký mladý muž ve skvěle padnoucím obleku. Slečna Ponnerová vstala a na svých úžasných lodičkách na vysokém podpatku došla na těsnou blízkost k nově příchozímu.

Filipa překvapilo, že ho políbila na obě tváře, stejně tak, jako on ji. Z toho usoudil, že se asi musí znát delší dobu. Pociťl lehké bodnutí v břiše. „Co blbneš? Je to tvoje šéfová.“ Snažil se uklidnit sám sebe a tím i zničit podivnou reakci ve svém břiše, na kterou

rozhodně nebyl připraven. Nadále opatrně sledoval, jak se k sobě ti dva budou chovat.

Ona se opřela o svůj dřevěný stůl a sledovala netečným pohledem muže chodícího sem a tam kolem jejího stolu. On se najednou zastavil přímo před ní. Filip se domníval, že jí musel něco říkat, protože se na něj dívala velice upřeně, ale přitom přísně. Náhle Angeliku ten muž chytil kolem pasu a vysadil ji na desku jejího stolu.

Filip začal pociťovat zvláštní pocity. Mísil se v něm smutek, vztek, žárlivost a mnoho dalších emocí. Sledoval celé dění dál. Ten muž ji sáhl rukou na koleno a začal pomalu vjíždět rukou pod lem jejích šatů. Ani nemrkla, neuhnula pohledem, jen velice rychle a přísně zachytila jeho ruku a odendala ji ze své nohy pryč. Filip viděl, jak pomalu pohybuje ústy. Něco mu říkala. Dotyčný se na popud jejích slov odklonil a vzdálil. S úsměvem na rtech k ní prohodil ještě několik slov, či vět, mávnul na ni a odešel. Angelika se dívala, jak za sebou zavírá dveře a když je zaklapl, otočila hlavu směrem ke svému novému pracovníkovi. Filipovi to bylo trapné a opět si začal všimát své práce, ona se však vydala k němu do kanceláře.

Ať již čekal cokoliv, rozhodně neočekával nic příjemného. Sám sobě nyní v mysli nadával, že se staral o něco, co není jeho záležitostí. Bude snad napomenut? Nebo se mu bude snažit domluvit? Či ho jen pokárá, nebo ho snad dokonce propustí? K jeho velkému překvapení se Angelika nechystala udělat ani jedno.

„Máte dnes večer čas?“ opáčila, jako by se před chvílí v její kanceláři vůbec nic nestalo. Nebyla vůbec rozladěna. Jednala stejně, jako před tím podivným shledáním, kterého byl Filip svědkem.

„Ano, mám,“ odvětil Filip a byl velice překvapen tím, že se ho na to jeho nadřízená ptá.

„Na rande Vás nezvu, jen se dnes v hotelu Continental pořádá večírek. Je to vlastně oslava otevření nové úspěšné společnosti v tuzemsku, která ale hodlá expandovat do zahraničí. Musím se jí účastnit a měla bych s sebou mít doprovod. Chápete, že? Šel byste?“

„Ano, chápu. Rád. Jen,... co si mám vzít na sebe?“ Byl zaskočen jak jejím přístupem, tak jejím návrhem.

Opět si ho sjela mlsným pohledem jako ta nejnáročnější a nejrozmazlenější kočka na světě, jenž dostává vše jen v de lux podobě.

„Ten oblek, co teď na sobě máte, bude více než vyhovující.“ Mrkla na něj a snad poprvé se na něj usmála. Již z části na odchodu z jeho kanceláře mu ještě řekla, ať ji vyzvedne přímo v její kanceláři v osm hodin večer. Zavřela za sebou dveře a opět zmizela za svým pracovním stolem.

Uvnitř Filipovi duše se rozhořela radost a potěšení. Nemohl se dočkat večera. Věděl, že je před ním teď ještě spoustu práce, kterou musí dodělat, ale v půl páté již bude na cestě domů, nají se, vykoupe se, převlékne se do nového, čistého obleku a potom vyrazí směrem ke Spadra holding vyzvednout svoji okouzující „mrchu“ nadřízenou s andělským jménem, aby s ní mohl strávit večer a třeba ji i tak lépe

poznat. Taková nabídka se zkrátka neodmítá a on to moc dobře věděl.

Filip měl také nemalou radost z toho, že se k němu začíná přece jen chovat lépe. Alespoň se mu zdálo, že její chování k němu je lepší, než tomu bylo včera. Za to byl opravdu rád. Nechtěl s ní být ve válce, ani rozhádaný a ani stát na minovém poli, na němž je každý krok riskantní. Chtěl s ní být více než za dobře. Poznat ji, bavit se s ní a svěřovat se jí. Cítil se s ní dobře, i když se občas chovala až příliš nekompromisně.

Do půl páté čas utekl poměrně rychle.

„Já tedy jdu. V osm Vás vyzvednu zde,“ prohlásil směrem k Angelice, která se na Filipa ani nepodívala.

„Ano. Na shledanou veče,“ rozloučila se bez jediného pohledu a bez jediného úsměvu.

Filip nerozuměl těm jejím zvláštním náladám. Byly to vůbec nálady? Byl zmatený z toho, jak se chovala a proč se tak vůbec chovala. Hrála si s ním snad tak, jako si hraje kočka s myší? Nebo o co jí šlo? Proč se vůbec chovala tak nevyzpytatelně? Filip si kladl mnoho otázek. Také byl přesvědčen o tom, že kdyby Angelika měla vážný vztah, její protějšek by se z ní asi brzy zbláznil. Vždyť kdo by ustál toto chování? Je nečitelná, nevyzpytatelná, možná až příliš tvrdá a výbušná. Je více než matoucí a záhadná. Na jednu stranu to Filipa popouzelo, na druhou stranu ho to nesmírně přitahovalo. Takovou ženu, jako je ona, snad ještě nikdy nepotkal. Všechny pro něj byly prakticky stejné a jednotvárné, ale tahle není. Je úplně jiná, i když více než komplikovaná.

S těmito myšlenkami opouštěl Spadra holding a s myšlenkami na večer upaloval domů, aby zvládl vše to, co potřebuje, než se s ní opět shledá.

Kapitola čtvrtá

Odbíjelo přesně půl osmé, když se Filip chystal k odchodu ze svého bytu v nažehleném černém obleku a s kyticí růžových lilií pro Angeliku Ponnerovou. Venku již na něj čekalo taxi. Nastoupil a potom již jen sledoval noční život v ulicích města zpoza okénka ujíždějícího auta směrem k budově Spadra holding.

Překvapilo ho, jak budova večer působí opuštěně, řekl by, že až strašidelně. Šedé lesklé dlaždice obřích rozměrů, jimiž byla obložena celá země, působily téměř nemocničním dojmem. Stejně tak šedo-bílé stěny působily velice ponuře. Za přepážkou seděl jen jeden recepční místo obvyklých dvou, postarší muž, který si očividně četl nějakou knížku. Filip ho úctivě pozdravil a řekl mu, že jsou domluveni na osmou hodinu se slečnou Ponnerovou. Recepční jen kývl a více se o Filipa nestaral. Ten vkročil do výtahu a nervózně se upravoval. Vlasy si lehce nageloval, aby držely v požadovaném tvaru. Jemné strniště z jeho tváře bylo oholeno do hladka. Celkově si připadal pro dnešní večer docela přitažlivý, byl sám se sebou spokojený, což pokládal za velice důležité, protože jedině tak se mohl cítit trochu sebevědoměji. Výtah právě cinkl a příjemný ženský hlas oznámil, že se ocitá v posledním patře budovy. Vystoupil a šel zaklepat na dveře kanceláře své nadřízené.

„Vstupte, Filipe,“ ozvalo se zevnitř místnosti po zaklepaní.

Filip se nebál, byl natěšený a vzrušený. Když vstoupil do místnosti, spatřil jen mírně osvětlenou prostorou. Působila jinak, tak nějak teplejším dojmem, než přes den. Zřejmě za to mohla lampa s měkkým osvětlením, která stála u stěny baru. Do kanceláře také vnikalo chabé světlo z pouličních lamp osvětleného města. Vše atmosféru silně umocňovalo.

Angeliky si všiml až záhy. Stála přesně na druhé straně velkolepého prostoru a pomalu se blížila k němu. Až když byla několik kroků od něj, spatřil, jak nádherná ve večerním světle je. Byla oděna do černých krajkových šatů s dlouhým rukávem. Nepůsobila ani trochu vulgárně a již vůbec ne lacině. Vytvářela dojem, že je dokonale zářící hvězdou, jež sestoupila z nebes, aby se alespoň na jeden jediný večer mohla stát královnou noci.

Vlasy si zčesala do drdolu, ale jiného, než dopoledne. Tento byl vzdušnější a na první pohled volnější. A její make-up? Filip spatřil její úžasné zlato-hnědé oči, které nyní byly ještě umocněnější černo-zlatými stíny. Působila jako královna, skvost, o který je třeba pečovat, aby zůstal tak okouzlující, působivý a nádherný.

„Moc Vám to sluší,“ dostal ze sebe stěží Filip, protože nad její krásou se mu hlas zcela zadrhl.

Její chladné oči si ho změřily a mírně se pousmála. Filip ji předal kytici růžových lilií.

Chvilku si je prohlížela a poté se jí na tváři objevil velice pobavený výraz.

„Je něco špatně?“ znejistěl Filip a v hlavě se mu honily myšlenky, jestli vůbec má ráda lilie, nebo květiny všeobecně. Vždyť tohle nemohl vědět. Na to ji znal příliš krátce.

„Ne, není. Je to téměř dokonalé, až na to, že si nejsem jistá, zda lilie je vhodná květina pro ženu, jako jsem já.“ Na Filipa se již nepodívala a kytici si odnesla do vázy na svůj stůl. Filip si povšiml, jaký výstřih šaty mají na jejích zádech. Výstřih do V odhaloval její kůži až téměř k zadečku.

„V každém případě Vám děkuji, jsou krásné,“ odvětila Angelika suše na květiny a vyzvala téměř zhypnotizovaného Filipa její krásou, aby postoupil dále do místnosti. Poprosila ho, aby si ještě na chvilku sedl na jednu z židlí, které měla u svého mini baru s velice drahými whiskey a koňaky pro vzácné návštěvy. Filip bez jediného slova uposlechl.

Pozoroval ji, jak si nalévá do sklenky nepatrně whiskey z draze vypadající láhve.

„Dáte si se mnou? Nebo raději něco ostřejšího?“ Zakroužila skleničkou s nápojem, jako to dělají sommeliéři se sklenkami vína.

„Nechám to na Vás.“ Filipovi bylo hloupé si říkat o něco konkrétního, proto zvolil diplomatickou odpověď. Angelika vytáhla jakousi prazvláštní, ale velice draze vypadající láhev ve tvaru kulaté baňky. Odšroubovala její víko a nalila trochu tekutiny do sklenky.

„Led?“ zeptala se a Filip němě přikývl. Fascinoval ho každý její pohyb. Když láhev zandala zpět a jeho pití bylo připraveno, nechala ho stát na pultu z druhé strany. On od své sklenky byl poměrně daleko, aby se pro ni mohl natáhnout. Jediné, co mohl udělat, bylo

vstát a dojít si pro své pití, anebo vyčkat, zda mu ho slečna Ponnerová přinese, jenže ona se k tomu neměla.

Se svojí sklenkou se odebrala na druhou stranu, směrem k Filipovi a stoupla si zhruba na metr daleko od něj. Stála tam a zdálo se, že ho zcela ignoruje, že jeho přítomnost vůbec nevnímá.

Po chvílce, kdy se Filip cítil opět nejistý, se na něj podívala tím svým hlubokým ledovým pohledem. Otočila se a odložila svoji sklenku za sebe. Najednou se vydala k němu. Byla tak blízko, že by se mohl dotknout svými rty jejích šatů. Cítil její teplou kůži skrytou pod látkou, omámila ho její vůně. Voněla tak exoticky. Z jejího parfému cítil jakési citrusy spojené s kořením a dřevinami z dalekých krajín. Byl zcela paralyzován. Nahnula se přes něj ještě více. Do obličejů jí neviděl. Nevěděl, kam se dívá a co to vůbec dělá. Jen cítil její téměř božskou vůni a teplo, které z ní sálalo.

V myslí si říkal, že pokud se nakloní ještě o malinký kousek, bude muset nejspíše zvrátit hlavu. Ona se však pomalu opět narovnávala zpět do své původní pozice. Filip k ní pozvedl oči.

Hledíc mu do očí, pobaveně se pousmála a podala mu do ruky jeho nápoj.

„Udělal to schválně,“ došlo mu.

Ano, ona mu mohla nápoj v klidu podat, nebo mu ho postavit na jeho stranu pultu, či ho nechat, ať si pro něj dojde, ale ona zvolila jinou cestu. Takovou, kde se mohla pokusit o fyzický kontakt.

Filip si byl jist, že ať už s ním hraje jakoukoliv hru a ať se pokouší o cokoli, nesmírně se tím baví. Jen si nebyl jist, co tím sleduje, ale

nemínil se tím trápit. Nakonec, jemu se to ve skrytu duše také líbilo, tak proč by z té hry utíkal?

„Jak vlastně trávíte večery?“ optala se se sklenkou v ruce sedíc na židli proti Filipovi. Opět měla ten ledový neproniknutelný výraz. Filipa však tato otázka zaskočila. Nečekal, že potom, co mu div nevtiskla svůj hrudník do obličeje, se zeptá na to, jak tráví své večery. „*To ji to skutečně zajímá? Nebo se jen ptá proto, aby řeč nestála?*“ kladl si.

„No, většinou si čtu, nebo jsem se svým dlouholetým přítelem v baru.“ Napil se tekutiny, kterou mu nalila do sklenky, a ihned jeho hrdlo zachvátil oheň. Jednalo se o koňak a asi velice uleželý, dle chuti. Vehnaly se mu slzy do očí.

„A jakou literaturu rád čtete?“ pokračovala bez jakékoliv známky pemocí.

„Ehm, nejraději mám dobrodružné romány,“ odkašlal si Filip, stále cítící sílu toho nápoje v hrdle.

Angelika sklopila oči a již se na nic nezeptala. Nyní si byl jist jednou věcí, tohle ji vskutku nezaujalo. Chvilku si točila s tekutinou na dně skleničky. Pozorně ji pozorovala. Možná v ní hledala nápovědu, o čem se s Filipem má dál bavit, nebo na co se ho má ptát. Když ji nenašla, obrátila do sebe zbytek tekutiny a s mírnou vráskou na čele prohlásila, že je čas jít.

Filip se chvatně zvedl a též dopil tekutinu, kterou měl ve skleničce.

„Kde máte kabát?“ zeptal se jako správný gentleman, aby jí pomohl obléci se.

„Nemám žádný. Mám jen šál.“ A sundala z věšáku šál krémové barvy, aby si ho mohla přehodit přes ramena.

„Zavolám taxi,“ prohlásil Filip, ale ona ho zastavila pozvednutím ruky.

„To nebude třeba. Mám auto dole v garáži. Pojedeme mým autem,“ odvětila věcně a s malou černou kabelkou v ruce odkráčela směrem k výtahu. Filip na ní obdivoval její pohotovost a organizační schopnost. Byla tak nádherná a ještě všeho schopna. Byla zkrátka neuvěřitelná.

Když sjeli do podzemí, zamířili k černému sportovnímu Lamborghini Aventador. Filip měl potíž udržet ústa zavřená. „*Tak nejen, že je nádherná, úspěšná, ale ještě ke všemu vlastní takovéhle auto? No potěš...*“ pomyslel si Filip a mlčky následoval svoji nadřizenou.

Jakmile auto odemkla klíčem na dálkové otevírání, otočila se směrem k Filipovi.

„Řídil jste někdy takové auto?“

„Ne, nikdy.“

„Dobrá. Zde máte klíče a dnes máte svoji premiéru.“ Obešla luxusního sportáka, předala Filipovi klíče a podívala se na něj na znamení, aby jí otevřel dveře. Filip tak také učinil a celý zkoprnělý se zeptal: „to myslíte vážně?“

„Naprosto! Vypadám snad, že vtipkuji?“ Sledovala ho s lehce napjatým výrazem, jako kdyby ji všechny tyto otázky obtěžovaly.

„Ne, to ne, já jen...“

„Co vy jen? Vy nic! Prostě si sedněte, nastartujte a řiďte,“ přikázala mu. Filip odmítl neuposlechnout. Chvatně zavřel dveře na straně spolujezdce a vydal se na stranu řidiče.

„Jen mějte na paměti, že s pedálem plynu musíte pracovat lehce,“ upozornila ho a potom se již věnovala přehrabování se ve své miniaturní kabelce krémové barvy. Filip se připoutal bezpečnostním pásem a otočil klíčem v zapalování. Garáží se rozlehlo známé hluboké mručení motoru, přesně takové, jaké mají všechna silná sportovní auta. Filip se musel sám pro sebe pousmát a doufal, že si toho Angelika Ponnerová nevšimla, neboť by si připadal hloupě. Ona je jistě na taková auta zvyklá a již ji nepřijde nijak zvláštní nějaké podobné auto řídit. Kdežto pro něj to byl splněný sen. Vyjel pomalu a opatrně z podzemních garáží vstříc hotelu Continental. S prvními ujetými kilometry se již cítil sebejistěji a uvolněněji. Cesta utekla rychle.

„Zaparkujte zde, přímo před hotelem,“ poručila si Angelika a Filip přikývl.

Jakmile pomohl slečně Ponnerové z auta ven, předal klíče zpět majitelce sportovního lamborghini. Nabídl jí své rámě a pokračovali spolu po červeném koberci vzhůru do budovy.

Všude byla velká spousta lidí oblečených do večerních společenských šatů. Přítomno bylo i několik novinářů a fotografů. Angelika Ponnerová se ještě před hotelem pozdravila, aniž by se však v chůzi zastavila, s několika na pohled vlivnými lidmi. Ačkoliv ji fotografové žádali o zapózování, nevěnovala jim sebemenší pozornost. Filipovi se honilo hlavou, zda si o ní nahodou mezi sebou

nešeptají cosi o arogantní krávě, bezpáteřní mrše, nebo zlatokopecké děvce. Ne, že by snad byť jen jedním z uvedených výčtů byla, avšak kdo ji neznal, soudil pouze dle prvního dojmu a ten takový být mohl.

Konečně vstoupili dovnitř do budovy Continentalu a ocitli se ve velké prostorné hale. Filip se Angeliky zeptal, zda potřebuje něco odložit.

„Ano, šál.“ Svlékla si ho z ramen a podala ho Filipovi, aby ho mohl uložit k pověšení šatnáři.

Oba pokračovali vzhůru po schodech do prvního patra do velkého sálu. Angelika po celou dobu nepromluvila ani slovo, až do doby, než byli těsně před vstupem do sálu.

„Je možné, že tu potkáme někoho, s kým se nemám právě v lásce. Jen vás na to upozorňuji. Ne, že by snad mělo dojít k nějaké potyčce. Ony jen občas i ty fámy, co okolo mě kolují, se zrovna ne dobře poslouchají,“ promluvila směrem k Filipovi, ale ani se na něj nepodívala. Nenápadným pohybem ho upozornila, že je čas vejít.

„Ach, slečno Ponnerová, vítejte!“ vrhl se k ní, jakmile vstoupila, jakýsi postarší muž.

„Děkuji, Vincente. Jak se Vám daří?“ promluvila k němu uctivě a Filip na její tváři spatřil snad vůbec poprvé, hřejivý úsměv.

„Výborně a Vám bezpochyby také. Jak jsem slyšel, tak firma jen a jen vzkvátá. Jistě díky Vám.“ Tlustý muž ne příliš vysokého vzrůstu s prořídlymi vlasy, za to však v dobře padnoucím obleku se sklenkou šampaňského v ruce se srdečně usmál na Angeliku, ale i na Filipa.

„A Vy jste Angeliky nový partner. Je to tak?“ Obrátil se nyní již k Filipovi a napřáhl k němu ruku.

„Ne, já jsem nový zaměstnanec slečny Ponnerové.“ Filip Vincentovi pozdrav přátelsky oplatil.

„No výborně, mladý, perspektivní, Angeliko, vý-bo-rně!“ s radostí vyhláskoval pochvalu, s omluvou se rozloučil a šel se věnovat dalším pozvaným hostům.

Angelika nijak setkání s Vincentem nekomentovala a Filip se proto na nic neptal. Nepovažoval to za podstatné. Každý si vzal sklenku šampaňského od číšníka a dále postávali na místě. Filip se rozhlížel tak všeobecně po nově příchozích, ale i po různých klábosících hloučcích lidí. Angelika se dívala do davu, jako by někoho vyhlížela. A v tom ho spatřila...

Opodál stal velice vysoký, svalnatý, mladý muž. Vypadal přesně jako ti muži v katalogu na drahé spodní prádlo. Mírně se pousmála a lehce pozvedla sklenku. Filipovi toto gesto neuniklo a sledoval, kam směřuje. Pověšiml si statného elegána a lehce se zamračil. Mladý muž šel přímo k nim.

„Angeliko, jsi nádherná, jako vždy. Rád tě vidím,“ pozdravil ji pan dokonalý a políbil ji až nebezpečně blízko jejím rtům.

„Děkuji, i já tebe ráda vidím, Andreasi.“ Věnovala mu přesně ten úsměv, který chtěl spatřit Filip alespoň jednou vůči své osobě.

„Ráda bych ti představila Filipa, mého nového web administrátora a doufám, že i mojí pravou ruku.“ Podívala se na Filipa tak smyslným pohledem, až mu zatrnulo v slabínách. Nemohl si nevšimnout, jak zvláštní důraz dala na tři poslední slova. Filip

zatím podal ruku Andreasovi. Ten ji vřele chytl a spiklenecky se naklonil k Filipovi.

„To pro vás bude asi nesmírně těžké mít po svém boku tak krásnou šéfovou.“ Usmál se v přátelském gestu.

„Se slečnou Ponnerovou jde vše snáz a její krása dělá vše ještě lepším.“ Filip si dal záležet, aby jeho odpověď vyzněla velice neutrálně.

„Filipe, rád jsem vás poznal. Doufám, že si dámu mohu na chvílku odvést. Rád bych ji požádal o tanec.“ A při posledních slovech, která již nevěnoval Filipovi, se otočil k Angelice.

Filip netušil, jak má zareagovat. Hlava mu říkala něco jiného než srdce.

„Jasně, že si ji nemůžeš odvést. Je tu se mnou ty jeden arogantní blbče. A ne, tančit s ní taky nebudeš. Nepřeju si to.“ Ovšem to, co se mu honilo v mysli, bylo rázem ztraceno slovy: „jistěže“.

Angelika samozřejmě souhlasila a Filipovi již nezbývalo nic jiného, než hledět na nádhernou Angeliku, jak odchází s Andreasem na taneční parket. Svoji sklenku do sebe obrátil takovou rychlostí, až se sám nestačil divt. Do zásoby si vzal od číšníka další sklenku šampaňského, když v tom na něj někdo promluvil.

„Je okouzlující, že?“ Vedle něj stála mladá světlouhá žena.

„Ano, to ano.“ Oba se dívali směrem na parket, kde se ocitala Angelika s Andreasem.

„Není divu, že jste jí propadl. Jen si dávejte dobrý pozor.“ Filip se při těchto slovech již k ženě otočil, aby jí mohl věnovat plnou svoji pozornost.

„Jak to myslíte?“

„Angelika se až podivně rychle „zbavuje“ mužů ve svém okolí. Je to zvláštní. Vždy se někdo v jejím okolí objeví a dříve, či později zmizí.“

„Zbavuje?“

„Ano. Ani nevím, že by snad někdy s někým chodila. Nepamatuji se. Mám pocit, že ona je spíše na známosti na jednu noc.“

„Patří mezi ty známosti i Andreas?“

„Ne, s Andreasem má jiný vztah, pro mě nepochopitelný. Ale co se jeho týká, vrásky bych si nedělala, Andreas je homosexuál.“

Filipovi v ten moment spadl kámen ze srdce. Ať již mezi Angelikou a Andreasem byl jakýkoliv vztah, věděl, že o milenecký vztah se nejedná.

„Především, bych se k ní, neupínala. Ublíží vám, zlomí vám srdce a budete zklamaný, tedy pokud od ní očekáváte vztah.“ Žena se napila a tázavě pozvedla obočí. Filip neodpověděl. Nevěděl, co má odpovědět, protože sám neměl potuchy, co od ní očekává. Byla to jeho nadřízená, jeho zaměstnavatelka. To, že se mu líbila, bylo evidentní, ale být s ní ve vztahu? Šlo by to vůbec?

Není pošetilé to již jen zkusit, či na to jen pomýšlet? Ani neví, zda někoho nemá, nebo zda by o vztah stála. A stála by o něj? Třebaže s ním flirtuje, neznamená to, že by s ním chtěla být.

Filip proto jen přikývl a dál sledoval tančící Angeliku na parketu. Světlovlasá žena pochopila, popřála Filipovi pěkný večer a odešla.

Angelika se vracela z parketu již bez svého tanečníka. Z jejího výrazu se však nedalo nic vyčíst. „Jak si užíváte večer?“ ptala se tváří v tvář Filipa.

„Dobře, děkuji,“ opáčil a pokračoval. „Až se napijete, mohl bych Vás také požádat o tanec?“

Angelika se na něj podívala s velice překvapeným výrazem ve tváři.

„Vy umíte tančit?“

„Ano, vcelku dobře, řekl bych,“ odvětil Filip a byl lehce pohoršen tím, že o něm a jeho schopnostech pochybuje.“

„V tom případě...“ odložila sklenku, „mně ukažte, co ve vás je.“ Usmála se s přimhouřenýma očima a Filip ucítil, jak jí projel ten zvláštní, ale jemu již dobře známý pocit, který končil kdesi v jeho slabinách.

Začali tančit. Filip ji držel pevně, ale přitom s lehkostí. Snažil se dodržovat patřičnou vzdálenost jejich těl, ačkoliv by ji nejraději přimáčkl na své tělo, tak, aby cítil její teplou kůži, její vůni a tlukot jejího srdce. Jeho ruka se poprvé dotýkala její holé kůže na zádech. „*Ach můj bože.*“ Filip měl neskutečnou touhu zamířit po jejích zádech dolů, pod tenkou látku jejích černých krajkových šatů a dotknout se pro něj nedostupných míst. Chtěl cítit ve své dlani ty dva vystupující kopce, které se před ním vždy tak svůdně vlnily v kanceláři v upnuté sukni. Dívala se mu pevně a zpříma do očí. Ani na chvíli neuhnula pohledem. Jako by ho snad vyzývala k tomu, aby se jí zkusil dotknout pod látkou. Filip věděl, že je rajcovní, ale teprve nyní nepochyboval o tom, že nejžhavější je slečna Ponnerová

právě v situaci, kdy by se jí tak rád dotkl na společensky zakázaných místech a byl si dobře vědom toho, že nesmí! Přece jen zakázané ovoce chutná vskutku nejlépe!

Stále s ním udržovala oční kontakt, ale nepromluvila. Upírala svůj pohled do jeho očí. Pro Filipa, jako by se svět zastavil. Vše pro něj přestalo existovat. Vnímal jen ji.

Nejraději by s ní protančil celou noc, ale dobře věděl, že za tímto účelem zde nejsou. Nemohl být sobecký a nechat si ji po celý večer jen pro sebe, i když by byl nejraději, kdyby mohl.

Dotančili a ona mu poděkovala za tanec, zároveň ho však také poprosila, jestli by ji omluvil. Chvatně se vydala na druhý konec sálu k jakési ženě. Zdálo se mu, že poněkud spěchá. Byl poněkud zmatený její reakcí. Nebyl si jist, zda něco neudělal špatně, ale neměl příliš času o tom přemýšlet. Během chvilky ho vyhledal muž, kterého již jednou spatřil.

„Dobrý večer,“ pozdravil ho muž, kterého viděl u Angeliky v kanceláři.

„Dobrý večer.“ Filip neměl chuť, ani náladu se právě s tímto mužem vybavovat.

„Odmítá Vás, že?“ řekl pobaveně ten drzoun a zasmál se.

Filip by mu nejraději jednu ubalil, ovšem pouze za předpokladu, že by v místnosti nebylo tolik lidí a on by tak nezpůsobil ostudu sobě a své nadřízené. Ta by mu jistě takovou scénu neodpustila.

„Nic si z toho nedělejte. Angelika nikdy nebyla na vztahy. Je dobrá v tom si z chlapa vzít to, co ona chce, vyšťavit ho a potom ho poslat k vodě. Nic víc od ní nečekejte.“ Po očku Filipa sledoval.

„Řekl bych, že se v ní mýlíte.“

„Myslíte? Tak to si povíme. Vaše škoda, snažil jsem se Vás varovat. Pěkný večer Vám přeji.“

A muž odpochoďoval kamsi do davu.

Filip neměl příliš času rozjímat nad tím, co mu dotyčný říkal. Blížila se k němu Angelika.

„Filipe, je už spousta hodin. Jestli chcete jít domů, tak běžte.“

„Ne, rád tu ještě zůstanu.“

„Já jen, abyste věděl, že tohle je již nad rámec Vaší práce. Nejste povinnen tu zůstávat.“

„Mně to nevadí.“

„Dobrá.“ Angelika se chystala k odchodu, ale Filip ji zastavil.

„Počkejte. Nezatančíme si?“

„Vždyť jsme spolu dnes již jednou tančili.“

„Ano, to ano, ale to byl pomalý, společenský tanec. Já myslel třeba něco rychlejšího.“

Angelika byla očividně zaskočena.

„Někdy jindy.“ A chtěla opět odejít, nicméně ještě si to rozmyslela, byť na pouhý moment.

„Měl byste jít domů. Vezměte si mé auto a zítra ráno mně ho přivezte do garáže. Já zůstanu.“

Filip z ní cítil nikoliv přání, ale chladný rozkaz. Pod rouškou „měl byste“ se schovávalo „jdi!“ Nebyl hloupý. Pochopil, že již chtěla, aby odešel, jen nevěděl, z jakých důvodů. Co učinil tak zlého, že s ním již nechtěla být? Co řekl špatně? Nebo si chtěla další část

večera prostě užít bez něj? Nevěděl, ale byl hluboce zklamán jejím rozhodnutím.

„Ne, vezmu si taxi. Děkuji,“ poděkoval a díval se na ni jako pes, kterému právě sebrali kost.

„Dobře, tak tedy zítra v práci.“ Odešla, aniž by počkala na jeho rozloučení. Filip se cítil opravdu hloupě. V dlouhé chodbě stál a jen se díval na odhalenou kůži na zádech Angeliky Ponnerové, jak se pomalu ztrácí v davu. Potichu se vydal dolů do haly a potom z hotelu ven, kde vyčkal do příjezdu taxi. Cítil se k smrti vyčerpaný a unavený. Nemohl se dočkat, až se dostane domů a spánek všechna jeho trápení s Angelikou Ponnerovou odnese.

Kapitola pátá

Následující den se Filip vydal do své kanceláře svými dveřmi a podstatně dříve, aby se se slečnou Ponnerovou ani nesetkal. Neměl náladu ji vidět, natož s ní hovořit. Potřeboval se věnovat své práci, chtěl se věnovat své práci a to ideálně nerušeně. Bez myšlenek na předchozí večer, na to, co se událo, na to, co si přál, aby se stalo. Potichu zasedl ke svému stolu, zapnul si počítač a začal pracovat. Dveře od kanceláře Angeliky Ponnerové cvakly přesně v osm hodin. Filip dělal, že si toho zvuku nevšiml, že ji neviděl, ani neslyšel přijít. Nutil se nenahlédnout prosklenými dveřmi k jejímu stolu. Držel oči silou vůle na monitoru svého počítače a zjistil, že vlastně vůbec nevnímá, o čem text zasláný dnes ráno od jedné stavební společnosti je. Jen na něj hloupě civěl a ani nepřejížděl očima mezi řádky. Zapíchl se pohledem do jednoho jediného zcela nevýznamného bodu a v něm zůstával. Z tohoto stavu ho vyvedl zvuk zvonícího telefonu.

„Spadra holding, kancelář webového administrátora, jak Vám mohu pomoci?“

Z druhé strany se ozvalo krátké odkašlání.

„Dobré ráno, Filipe, byl byste tak laskav a i když to není vaše práce, mohl byste mi přinést jeden prášek na bolest hlavy?“

Filip se otočil. Prosklenými dveřmi spatřil svoji nadřízenou, jak sedí za svým pracovním stolem a rukou si masíruje spánek.

„Ano, jistě, hned to bude,“ odvětil Filip stejně tak suše, jako se s ním baví téměř pokaždé jeho nadřízená, zavěsil a šel do skříně pro malou bílou tabletku.

„Tady.“ Položil před Angeliku pilulku a sklenici s vodou.

„Děkuji.“ Vděčně vložila prášek do úst a zapila jej studenou vodou.

Filip se chystal odejít. Nečekal na to, zda mu sklenici vrátí, ani jestli má ještě nějaké další požadavky. Zkrátka se vydal opět ke svému stolu bez jakýchkoliv otázek, či připomínek.

Angelika ho celou dobu sledovala pohledem. Filip za sebou zavřel dveře a opět se vrátil ke své práci.

Se svojí prací končil zhruba okolo osmé hodiny večerní. Byl již značně unavený. Po celý den měl pocit, že úkolů absolutně neubývalo, naopak. Byl proto moc rád, že se nyní konečně může sebrat a jít domů. Všiml si, že Angelika také ještě stále sedí za svým stolem, od rána byla stejně pobledlá, ale i v záři lampy, kterou měla na stole, vypadala nádherně.

„Jdu se rozloučit. Pěkný večer,“ popřál Filip úsečně Angelice po krátkém zaťukání na dveře.

„Vám též,“ odvětila stejně stroze a aniž by věnovala Filipovi pozornost, dále pracovala na tom, co měla před sebou.

Podobný stav trval celé tři týdny. Filip již nedoufal v žádné posunutí, ani společnost slečny Ponnerové zbytečně nevyhledával. Vše bral tak, jak to je. On je jejím zaměstnancem a tím jeho úloha a

vztah k ní končí. Přestal se již jakkoliv snažit a ani ona z nějakého důvodu již neměla jakoukoliv potřebu s ním flirtovat, nebo ho provokovat. Filipovi připadalo, že jejich vyhýbání je vzájemné. Na tom nic měnit nehodlal. Věděl, že kdyby se opět pokusil se k ní přiblížit a ona by se k němu chovala tak, jak se k němu chová nyní, při nejmenším by to velice špatně snášel a vadilo by mu to. Proto se rozhodl vše nechat tak, jak to je. Jednalo se o vskutku žalostné chování a ještě více zničující přístup, ale byl pro něj jistou ochranou.

Potěšení mu činila mladá recepční, Renata, se kterou se po dobu, po kterou ve firmě pracoval, sblížil a která mu obvykle přinesla o obědové pauze oběd až k němu do kanceláře. Spolu se smáli a vesele si povídali. Filip zjistil, že toho mají mnoho společného. Kromě toho, že se oba narodili ve stejném znamení, měli velice podobný smysl pro humor, měli zálibu ve stejných filmech, hudbě a oba za sebou měli téměř totožný životní příběh. Filip v Renatě našel oporu. Jen kvůli ní chodil do práce s úsměvem na rtech. Dodávala mu nesmírný optimismus.

„Filipe, můžete na moment?“ Zaťukala a bez vyzvání dovnitř vstoupila jednoho dne při jedné z dalších příjemných obědových pauz Angelika Ponnerová. Přísně zpražila mladičkou recepční pohledem.

„Ano, jistě,“ odvětil věcně Filip a následoval svoji nadřízenou do její kanceláře, aniž by se ohlédl po Renatě, která ve chvíli, kdy Angelika Ponnerová přišla do Filipovy kanceláře, ztichla.

„Byla bych ráda, aby se tu dýchánky podobného typu neuskutečňovaly.“ A mávla směrem k jeho kanceláři. „K obědové

pauze slouží kantýna v přízemí. Navíc jsem si nevšimla, že byste byl nějak postižený, abyste se nemohl dopravit do přízemí. Vaše kancelář slouží k práci, ne pro zábavu. Doufám, že jsem se vyjádřila dost srozumitelně.“ Sledovala ho přimhouřenýma očima.

Filip si všiml, že Angelika byla opravdu naštvaná. Působila nyní jako sama Satanova pomocnice.

„Je to má chyba, omlouvám se. Již se to nebude vícekrát opakovat.“ Kál se před ní upřímně Filip, ale v duchu pomýšlel na to, že se podle něj zase tak moc nestalo, aby se slečna Ponnerová musela chovat takto.

„Jak šlechetné, přebírat veškerou vinu na sebe.“ Usmála se posměšně a vyrazila bez Filipa vstříc jeho kanceláři.

„A co se vás týká...“ promluvila k recepční, nad níž se Angelika tyčila naprosto majestátně, aby jí dala najevo, jak malá osoba a jak zanedbatelnou pozici v této firmě vykonává,“ bude se to ještě jednou opakovat a můžete si sbalit svých ubohých pár švestek. Teď si seberte tu ušmudlanou vidličku a ihned se jděte věnovat své práci.“ Recepční vypadala, že se skoro každou chvilku rozpláče. Neomluvila se, nerozloučila se a ihned pelášila zpět na své pracoviště do přízemí.

Angelika se otočila k Filipovi a usmála se. Tolik vzteku v jejím výrazu, byť se usmívala, ještě neviděl. Věděl, že udělal chybu, když obědval ve své kanceláři, ale za tu se omluvil. Reakce Angeliky Ponnerové mu přišla vskutku přehnaná. Stačilo ho přece jen upozornit. Již by se to nikdy neopakovalo. Místo toho tu však ztropila nehoráznou scénu a navíc naprosto srazila sebevědomí

osobě, která ho již tak měla málo. Filip si ve své mysli pomylel, jak ubohé počínání to od Angeliky bylo. Srazit ještě níže někoho, kdo si nevěří, umí jen slaboch, silná osobnost naopak druhé pozvedá.

„Jděte se věnovat své práci, Filipe, tedy samozřejmě, pokud jste již dojedl,“ procedila mezi zuby a práskla za sebou dveřmi.

„*Jestli to takhle půjde dál, nezbyde nic jiného, než podat výpověď.*“ Promluvil sám k sobě v duchu Filip a bez jediného hlesnutí odsunul nedojedený oběd stranou, aby se mohl opět vrátit ke své práci.

Od tohoto incidentu uplynuly dva týdny. Angelika Ponnerová byla stále netečná, ale Filip její nálady již přehlížel. Nebo se o to alespoň snažil.

V kalendáři se psalo 20. června. Byl pátek, konec týdne a Filip se nemohl dočkat, až dokončí svoji práci a půjde domů. Potřeboval si odpočinout. Cítil se přepracovaně. Po dlouhé době musel v kanceláři zůstat velmi dlouho. Zpoza svého pracovního stolu sledoval, jak venku zapadá slunce, jak se stmívá a nakonec, jak se na město snáší tma. Okolo 22. hodiny, kdy město bylo doslova přikryto tmou, se chystal odejít. Vešel do kanceláře slečny Ponnerové, aby se rozloučil a popřál jí pěkný víkend, ale za pracovním stolem, kde obvykle sedává, ji nenašel. Na stole stála pouze rozsvícená lampa a slečna Ponnerová seděla na jedné z těch vysokých barových židlí. Filip si všiml, že cosi popíjí.

„Já, omlouvám se, že ruším, jen jsem se přišel rozloučit.“ Ledabylo prohodil a chystal se odejít, ale ona ho zastavila.

„Pojďte si se mnou dát sklenku.“ Zvedla k němu své čokoládové oči a pohledem ho vybízela, aby si k ní přisedl. Filip rychle přemítal